

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ s.r.o.**, IČ: 246 80 109, se sídlem Praha 3, Husinecká 903/10, zastoupen advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou, se sídlem Veleslavínova 7, 267 27 Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 525/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2013, č. j. MF-56820/2013/16-1849,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 30. 10. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 5. 2013, č. j. MF-56820/2013/16-1849, kterým bylo zamítnuto odvolání právnické osoby, provozovatele taxislužby EURO TAXI HATĚ, s.r.o., IČ 24680109, a fyzické osoby, řidiče taxislužby J. K., proti usnesení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 3. 2013, č. j. MHMP 186506/2013, ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 70.000 Kč a o paušální částce náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč uložené podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Žalobce dále učinil alternativní návrh, aby soud uloženou pokutu moderoval tak, že by od ní upustil či ji

snížil, neboť je zjevně nepřiměřená a uložená sankce představuje významný zásah do majetkových poměrů žalobce.

Magistrát hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 18. 3. 2013, č. j. MHMP 186506/2013, rozhodnul, že provozovatel taxislužby EURO TAXI HATĚ, s.r.o., porušil cenové předpisy podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách tím, že dne 16. 11. 2012 jeho zaměstnanec řidič pan J. K. nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Superb, SPZ: ..., evidenční číslo vozidla taxislužby ..., na trase ulice Pařížská, Praha 1 - ulice Kongresová, Praha 4, hotel Corinthia Towers (vzdálenost 6,7 km) částku 585 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákon o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 240 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Za to byla uložena pokuta podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách ve výši 70.000 Kč.

O poskytnuté přepravě sepsal, na základě oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 16. 11. 2012 poskytnutých každým z obou cestujících, pracovník Magistrátu hl. m. Prahy oprávněný k provedení cenové kontroly protokol č. C/20121116/l/Ht, ze dne 16. 11. 2012. Z protokolu vyplývá, že došlo k porušení cenových předpisů tím, že po cestujících byla za poskytnutou přepravu požadována cena, jejíž výše překročila úředně stanovenou maximální cenu osobní taxislužby platnou na území hl. m. Prahy. Požadovaná cena tak byla v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o cenách. Podle protokolu byla přeprava poskytnuta na trase z ul. Pařížské, Praha 1, k hotelu Corinthia Towers, ul. Kongresová, Praha 4, celkově ujetá vzdálenost činila 6,7 km při celkové době jízdy 12 minut a kontrolovaný subjekt v cílovém místě po zákaznících požadoval 585 Kč. Zákazníci zaplatili se spropitným 600 Kč. Celková účtovaná cena za přepravu na území hl. m. Prahy při dodržení maximálních cen stanovených nařízením č. 20/2006 Sb. HMP (nástupní sazba 40 Kč, cena 28 Kč/km a čekání 6 Kč/min.) měla na uvedené trase činit maximálně 240 Kč (způsob výpočtu: nástupní jednorázová sazba 40 Kč + 28 Kč x 6,7 km + max. 2 min. čekání x 6 Kč = 240 Kč). Řidič tak překročil maximální stanovenou cenu o 345 Kč.

Protokol č. C/20121116/l/Ht na místě podepsal a převzal jednatel kontrolovaného subjektu EURO TAXI HATĚ, s.r.o. pan P. J. a vepsal námitku, že jízda proběhla uvedenou trasou, avšak že její cena nebyla 600 Kč. Tato skutečnost dle jeho názoru vyplývá z tvrzení řidiče a zejména ze stvrzenky z taxametru, která je vystavena na částku 60 Kč.

Rozhodnutím č. j. MHMP 1602592 ze dne 27. 12. 2012 bylo rozhodnuto o námitkách provozovatele taxislužby vepsaných do protokolu o cenové kontrole tak, že se jim nevyhovuje.

Dne 17. 1. 2013 bylo provozovateli EURO TAXI HATĚ, s.r.o. i řidiči taxislužby oznámeno dopisem zahájení správního řízení a zároveň byli poučeni o svých právech podle § 36 a 38 správního řádu. Dopisem ze dne 31. 1. 2013 provozovatel namítal, že nelze zahájit správní řízení na základě tvrzení cestujících, kteří nepředkládají žádný relevantní důkaz, že zaplatili 600 Kč. Kontrolní pracovník nebyl ani svědkem průběhu přepravy, ani dojezdu k hotelu, takže výši zaplacené částky nemůže dosvědčit. Tuto skutečnost potvrzuje i to, že není uvedena v protokolu. Podle provozovatele je jediným důkazním prostředkem

stvrzenka z taxamtru zmíněná v protokolu o cenové kontrole i v protokolu o kontrole v rámci státního odborného dozoru (SOD). Provozovatel uvádí, že řidič, na rozdíl od cestujících, má pro své tvrzení důkaz.

Řidič se k zahájení správního řízení vyjádřil dopisem ze dne 30. 1. 2013 s tím, že v uvedený den a době vykonal jízdu se dvěma osobami po uvedené trase, avšak po ukončení jízdy vytiskl stvrzenku z taxamtru na částku 60 Kč a doplnil předepsané údaje. Cestující však stvrzenku odmítli převzít, zaplatili mu 100 Kč a vystoupili z vozidla. Řidič poté odjel z místa, kde vystoupili a byl zastaven hlídkou PČR u výjezdu na silnici. Hlídku musel následovat na nedaleké parkoviště, kde proběhla kontrola bez přítomnosti cestujících.

Magistrát hl. města Prahy nařídil na den 25. 2. 2013 provedení ústního jednání výsledkem svědků, přičemž oba svědci potvrdili datum a trasu jízdy, nicméně svědkyni bylo nutné opravit, neboť zpočátku zaměnila cílové místo, uvedla jízdu k hotelu Pyramida místo k hotelu Corinthia Towers. Dále oba uvedli, že řidič požadoval po skončení jízdy částku 585 Kč, kterou také viděli na displeji taxamtru, který byl po dobu jízdy zapnut.

S ohledem na svědecké výpovědi Magistrát hl. města Prahy považoval za prokázané, že dne 16. 11. 2012 zaměstnancem provozovatele taxislužby EURO TAXI HATĚ, s.r.o. poskytl svědkům přepravu formou taxislužby z ul. Pařížské do hotelu Corinthia Towers, Kongresová ul., po jejímž ukončení požadoval zaplacení 585 Kč dle taxamtru a bylo mu zaplacen 600 Kč včetně spropitného. Tyto skutečnosti vyplývají z výpovědi obou svědků. Svědci byli před podáním výpovědi poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, i o nebezpečí stíhání za přestupek v případě neúplné či nepravdivé výpovědi. Poučení svědci potvrdili svými podpisy v protokolech o výsledku svědka.

Proti svědeckým výpovědím byla předložena stvrzenka č. 00257, na stvrzence jsou uvedeny identifikační znaky provozovatele i řidiče taxislužby a vozidla taxislužby. Dále je zaznamenáno datum a čas přepravy (16.11.2012 21.27 až 21.38 hod.), vzdálenost 6,7 km a použitý tarif č. 6 se sazbami nástup 0 Kč, jízdné 9 Kč/km a čekání 0 Kč/h. Výsledná částka činí 60 Kč.

Magistrát hl. města Prahy v odůvodnění rozhodnutí ze dne 18. 3. 2013 uvedl, že svědecká výpověď je v tomto směru rozhodující a má vyšší důkazní hodnotu než stvrzenka, protože řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit. Podstatné je, jakou částku požadoval, a jaká částka mu byla zaplacená. Kontrolní jízdy nemohou vykonávat kontrolní pracovníci, kteří jsou všeobecně známí. Proto jsou prováděny proškolenými figuranty, jejichž následné výpovědi jsou zákonnými důkazními prostředky.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se dále uvádí, že správní orgán dále považuje za absurdní, aby zaměstnanec provozovatele taxislužby, jejímž jednatelem je pan P. J., který byl také jednatelem dalších společností, jimž bylo v minulosti zrušeno živnostenské oprávnění k provozování taxislužby, a které dlouhodobě bojovaly za zvýšení či zrušení omezujících maximálních sazeb osobní taxislužby v Praze poskytoval službu za méně než třetinovou cenu jízdného (9 Kč/km) v porovnání s nařízením HMP (28 Kč/km),

při nulové nástupní sazbě a sazbě za čekání (40 Kč a 6 Kč/min.). Při takovýchto sazbách provozovatel taxislužby nemůže dosahovat zisku, což je v rozporu se základním cílem provozování jakékoliv živnosti.

Prvostupňové rozhodnutí obsahuje rovněž odůvodnění uložené pokuty ve výši 70.000 Kč za překročení maximální ceny na základě protokolu C/2012I116/1/Ht ze dne 16. 11. 2012. Při stanovení výše pokuty správní orgán přihlédl především k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán a rozsahu majetkového poškození kupujících. Neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na 345 Kč.

Správní orgán vzal v úvahu také míru zavinění, tj., skutečnost, že jednání řidiče bylo vědomé, neboť o zaplacení jízdného, jak vyplývá z listinných důkazů, nevydal cestujícím žádný doklad, jak to ukládá příslušné ustanovení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. Dále dodal, že jednáním provozovatele taxislužby resp. řidiče, jsou poškozováni ostatní provozovatelé taxislužby, kteří předpisy respektují, a rovněž je poškozována dobrá pověst Prahy.

Při stanovení výše pokuty byly rovněž zohledněny i majetkové poměry provozovatele taxislužby, který dle Rejstříku podnikatelů v silniční dopravě eviduje přes 50 řidičů a provozuje další podnikatelské aktivity. Pokutu ve výši, která nedosahuje ani čtyřnásobku měsíčního příjmu řidiče taxislužby (dle údajů MPSV) nepovažuje správní orgán za likvidační a nepovažuje za nutné přihlížet k těmto majetkovým poměrům. Dále je správní orgán přesvědčen, že s ohledem na velkou závažnost správního deliktu, by v případě nižší sankce tato nesplnila svůj účel, kterým je výchovný i represivní účinek. Konečně dopad uložené sankce lze zmírnit žádostí o splátkový kalendář.

Správní orgán dále v rozhodnutí uvedl, že podle § 9 odst., 3 písm. e) zákona o silniční dopravě, se účastník řízení J. K. stává dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nespolehlivou osobou, neboť jako řidič vozidla taxislužby poškodil cestující na výši jízdného a tím přestává splňovat jednu ze základních podmínek pro výkon práce řidiče taxislužby, stanovených v § 9 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Předmětný delikt byl způsoben výhradně jeho individuálním jednáním.

Proti citovanému rozhodnutí se odvolal jak provozovatel taxislužby EURO TAXI HATĚ, s.r.o., tak i řidič taxislužby J. K. Jejich odvolání byla posléze zamítnuta žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 24. 5. 2013, č. j. MF-56820/2013/16-1849.

Oba odvolatelé shodně uváděli:

- 1) zahájit správní řízení na základě tvrzení cestujících, kteří nijak nedokládají žádný relevantní důkaz týkající se průběhu jízdy, a zejména uhrazené částky, nelze.
- 2) Kontrolní pracovník, který vypracoval protokol o kontrole, nebyl za jízdy přítomen ve vozidle ani nebyl přítomen dojezdu k hotelu, aby mohl dokázat, že cestující platili částku 600 Kč, jak uvádějí. Za jediný relevantní důkaz o průběhu jízdy a zejména o účtované částce považujeme stvrzenku z taxametry, zmíněnou v

- protokolech o cenové kontrole a kontrole v rámci státního odborného dozoru (SOD).
- 3) Další společná námitka se týká použití cizího jazyka, v tomto případě polštiny. Jak uvádí provozovatel taxislužby, figuranti před zahájením i v průběhu přepravy nepoužili úřední řeč, ale s řidičem komunikovali polsky, což je porušením § 16 odst. 1 správního řádu, který požaduje jednání v řízení a vyhotovení písemností v českém jazyce. Jsou-li figuranti zaměstnanci MHMP, jedná se o úřední úkon a důkazy tak jsou získány protiprávně. Řidič uvedl, že cestující hovořili pouze polsky, což je jazyk, kterému nerozumí, a dále tuto námitku spojuje s tím, že cestující nepřevzali stvrzenku na 60 Kč, což si vysvětluje jako úmysl, aby později mohli uvést, že požadoval jinou částku. Dále se pozastavoval nad odpovědí, že výpověď svědků má vyšší důkazní hodnotu než stvrzenka z taxametru s uvedeným shodným časem jízdy.
 - 4) Provozovatel taxislužby namítal, že při výslechu svědků svědkyně Nedomová na otázku zda si vzpomene na průběh přepravy, nejprve uvedla, že přeprava byla poskytnuta z Pařížské ulice k hotelu Pyramida. Teprve na zásah vyslyšajícího „se opravila a uvedla nově hotel Corinthia“. Navíc se svědci při odchodu prvního vyslyšaného svědka setkali a domlouvali se, co kdo z nich řekl.
 - 5) Důvodem další námitky je rozpor v částce uvedené na již zmíněné stvrzence a částce, kterou měli cestující zaplatit. Správní orgán dle námitky naprosto pominul existenci účtenky z taxametru na částku 60 Kč, shodující se s časem jízdy uváděným figuranty.
Odvolatel se pozastavoval nad postupem správního orgánu, který při uložení sankce vychází z toho, že výpověď svědků má vyšší důkazní hodnotu než stvrzenka. Uvedl také, že považuje za irelevantní, spojování jednatele společnosti pana J. s jeho působením ve firmách, jejichž živnostenské oprávnění k provozování taxislužby bylo v minulosti zrušeno. Uvedl, že není možné firma EURO TAXI HATĚ s.r.o. porušuje zákon, protože tyto již neexistující firmy měly se zákonem problémy. Považoval to za obvinění bez důkazu a za protizákonnou argumentaci.
 - 6) Odvolání proti výši pokuty, kterou označili za jednoznačně likvidační. Správním orgánem citovaný rozsudek NSS dává v těchto případech za povinnost ukládat pokuty v takové výši, aby neměly likvidační charakter, a zároveň, aby přihlédly k majetkovým poměrům, což MHMP neučinil. O likvidačním charakteru jednání MHMP svědčí i to, že vede množství řízení jednotlivě v rozporu s názorem Ministerstva dopravy ČR, které všechna řízení slučuje a vrací k novému projednání.
 - 7) Vznesené obvinění dle názoru odvolatele trpí důkazní nouzí a nemůže právně obstát. Závěrem svých odvolání proto oba účastníci řízení požadují zrušení postihu v plném rozsahu.

Ministerstvo financí jako odvolací orgán přezkoumalo podané námitky a dospělo k závěru, že námitky jsou nedůvodné, neboť v průběhu cenové kontroly bylo zjištěno porušení právních předpisů, je zcela v souladu s právními předpisy, že správní orgán zahájil správní řízení.

Vypořádalo se s námitkou upřesnění cílového místa poukazem na skutečnost, že i sám odvolatel ve své námitce uvádí, že na základě zásahu vyslychajícího JUDr. Leitnera se opravila (svědkyně) a uvedla nově hotel Corinthia.

Vypořádalo se rovněž s námitkou, že svědci během jízdy hovořili polsky.

K zjištění skutečnosti ohledně částky, kterou řidič požadoval po cestujících, a kterou cestující zaplatili, byly pořízeny dva důkazy svědeckou výpovědí podle § 55 správního řádu a tyto výpovědi byly zaprotokolovány, podle § 18 správního řádu. Obě svědecké výpovědi se shodují v tom, že řidič požadoval zaplacení 585 Kč a cestující zaplatili 600 Kč. Z pohledu zákona o cenách není podstatné, jaká cena je uvedena na vytištěné stvrzence, ale částka, jakou řidič po cestujících požadoval, resp. přijal. Není relevantní, jakým způsobem dokázal řidič vytisknout stvrzenku s částkou 60 Kč. Rozhodně se uložení pokuty neopírá o skutečnost, že již neexistující firmy měly problémy se zákonem. Nejedná se tedy o obvinění bez důkazu ani o protizákonnou argumentaci.

Ministerstvo financí se vypořádalo rovněž s námitkami týkajícími se výše uložené pokuty.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a nevypořádání se s námitkami žalobce v odvolacím řízení, a navrženými důkazy.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 5. 8. 2013 navrhnul zamítnutí žaloby s tím, že žalovaný považuje za prokázané, že žalobce, resp. řidič se dopustil porušení cenových předpisů, správní řízení svým jednáním vyvolal.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 31. 10. 2016, č.j. 8 Af 38/2013 – 38, kterým zrušil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 5. 2013, č. j. MF-56820/2013/16-1849 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Žalovaný podal proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, kterou shledal Nejvyšší správní soud důvodnou a rozsudkem ze dne 14. 6. 2017, č.j. 5 As 305/2016, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušující rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující.

Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání se všemi vznesenými námitkami žalobce stran zjištěného skutkového stavu řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu.

Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl provozovatel taxislužby oprávněn účtovat maximálně částku 240 Kč, a to při použití sazby za nástup 40 Kč, ceny za 1 km 28 Kč a ceny za 1 minutu čekání 6 Kč.

Ohledně zjištění částky, kterou řidič požadoval po cestujících, a kterou cestující zaplatili, vyšel Nejvyšší správní soud ze skutečnosti, že byly pořízeny dva důkazy svědeckou výpovědí podle § 55 správního řádu a tyto výpovědi byly zaprotokolovány podle § 18 správního řádu. Obě svědecké výpovědi se shodují v tom, že řidič požadoval zaplacení 585 Kč a cestující zaplatili 600 Kč; dle platných cenových předpisů mohl řidič požadovat maximálně 240 Kč. Žalobce předložil oproti uvedeným důkazům stvrzenku znějící na 60 Kč. Tvzení žalobce, že za jízdu v délce 6,7 km požadoval pouze 60 Kč, považoval správní orgán za nevěrohodné, tuto svou úvahu založil na logických ekonomických důvodech a smyslu podnikání; přitom poukázal i na dosavadní kontrolní zjištění u žalobce; tyto informace však, jak v odůvodnění rozhodnutí žalovaný zdůraznil, nebyly podkladem pro rozhodnutí o pokutě.

Dále uvedl, že v intencích výše uvedeného ustanovení zákona o cenách, jehož porušení bylo stěžovateli přičteno, není podstatné, jaká cena byla uvedena na vytištěné stvrzence, ale částka, jakou řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Otázka, zda byla v uvedeném případě vydána stvrzenka, jaké na ní byly vytištěné údaje, a dále, zda bylo manipulováno s taxametrem, nejsou pro posouzení této věci relevantní. Není tedy rozhodné, jakým způsobem l řidič vytiskl stvrzenku s částkou 60 Kč. Pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit.

Při posouzení projednávané věci vycházel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury ve věcech žalobce skutkově i právně shodných (viz např. rozsudek č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 26. října 2016, v němž se mimo jiné uvádí: „*Dokazování v průběhu řízení před magistrátem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku řidič po cestujících požadoval. Namítá-li stěžovatel, že nebylo řádně zjištěno, jaká částka byla na taxamtru, není tato skutečnost podstatná, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzence či taxamtru.(...) Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že průběhu řízení vyvstaly nesrovnalosti týkající se částky uvedené po ukončení přepravy na taxamtru, neboť dle tvrzení cestujících zaměstnankyň (v oznámeních o provedené přepravě a ve svědeckých výpovědích) to bylo 680 Kč a naopak dle tvrzení řidiče (doloženého stvrzenkou) a obsahu protokolů šlo o 69 Kč. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato otázka není pro posouzení věci podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována a uhrazena (...). Na rozdíl od stěžovatele má soud dále za to, že se jeví jako logická úvaha správních orgánů i soudu o tom, že částka 69 Kč za uvedenou přepravu je natolik nízká, že působí nesmyslně, a svědčí proto skutkově verzi cestujících zaměstnankyň, podle níž byla požadována částka vyšší (tedy 680 Kč). Jak vyplývá z výše uvedeného, provedenými důkazy bylo jasně prokázáno, že řidič po cestujících požadoval částku 680 Kč, tedy částku převyšující maximální stanovenou cenu o 430 Kč.“). Dále odkázal na rozsudek č. j. 6 As 159/2016 - 40, ze dne 13. 9. 2016.*

Ohledně důkazní síly svědeckých výpovědí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. listopadu 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS, v němž se mimo jiné uvádí: „Efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“ Dále zde Nejvyšší správní soud konstatoval, že ze správního ani soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na důkazech, které byly zásadní pro zjištění skutkového stavu – svědeckých výpovědích přepravovaných osob. Tvrzení žalobce o účelovosti jednání cestujících, kteří si nepřevzali stvrzenku proto, aby mohli poté tvrdit jinou částku, jsou pouze v rovině spekulací. Svědeckým výpovědím byl žalobce přítomen, žádné otázky či námitky k výpovědím či osobám svědků nevzněl.

Nejvyšší správní soud dále dodal k otázce úplnosti zjištění skutkového stavu, že z § 3 správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003 - 44).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že dokazování provedené správními orgány vedlo v souladu s § 3 správního řádu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, za který byl žalobce postižen.

Po té, co byla věc dle § 110 odst. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vrácena Městskému soudu v Praze, posoudil tento věc následovně:

Podle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. Přičemž při rozhodování byl Městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, tedy že byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, dále se tedy zabýval námitkou nepřiměřenosti, resp. likvidačních dopadů uložené pokuty.

Dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách se za správní delikt uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1.000.000 Kč, je-li

výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1.000.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b),

Soud konstatuje, že dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách se za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) ukládá pokuta do výše 1.000.000 Kč, přičemž dle § 17 odst. 2 zákona o cenách se při stanovení výše pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Ve věci je předně zřejmé, že pokuta byla žalobci uložena důvodně za spáchání správního deliktu, a to v sazbě stanovené zákonem. Pokud jde o její přiměřenost, magistrát přihlédl k rozsahu poškození kupujících, tedy k částce, o kterou byla maximální cena překročena, rovněž vzal v úvahu míru zavinění, když jednání řidiče bylo vědomé. Dále zohlednil skutečnosti, že jednáním žalobce jsou poškozováni ostatní provozovatelé taxislužby, kteří právní předpisy respektují, a že je jednáním žalobce poškozována dobrá pověst hlavního města Prahy.

Magistrát se konečně zabýval výší pokuty s ohledem na majetkové poměry žalobce, přičemž dospěl k odůvodněnému závěru, že pokuta nemůže být pro žalobce likvidační. Předně je zde nutno konstatovat, že v § 17 odst. 2 zákona o cenách, nejsou stanoveny majetkové poměry jako jedno z kritérií pro stanovení výše pokuty, nicméně magistrát v souladu s judikaturou rovněž majetkové poměry žalobce zkoumal. Zde soud odkazuje např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, dle kterého *„správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“*

Dále je zde je sice nutno dát za pravdu žalobci v tom smyslu, že skutečnosti, ze kterých byly posuzovány majetkové poměry žalobce, nemají oporu ve správním spisu, nicméně magistrát vycházel zejména z údajů veřejně dostupných, tedy soud pochybení spočívající v nezaložení podkladů obsahující předmětné údaje do správního spisu nepovažuje za natolik závažné, aby bylo způsobitelné založit nezákonnost rozhodnutí, přičemž soud rovněž zohlednil skutečnost, že pokuta byla uložena na samé dolní hranici zákonné sazby. Rovněž je zde nutno konstatovat, že pokud byl žalobce toho názoru, že předmětná pokuta je pro něho likvidační, mohl při správním řízení předložit důkazy, které by toto prokazovali, což však neučinil, a tedy jak bylo již výše uvedeno, správní orgán si předmětné údaje opatřil samostatně. Zde soud rovněž odkazuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, dle kterého *„správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“*

Soud se dále zabýval samotnou výší uložené pokuty. Soud zde předně konstatuje, že pokuta ve výši 70.000 Kč představuje 7 % maximální zákonné sazby, magistrát tak uložil pokutu na samé spodní hranici, tedy již pouze s ohledem na tuto skutečnost a výše uvedenými důvody závažnosti deliktu nelze výši uložené pokuty shledat nepřiměřenou.

Dále se zde soud zabýval přiměřeností výše pokuty ve vztahu k předražení, přičemž soud zde vycházel z judikatury správních soudů.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 40/2011-90, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 90.000 Kč za správní delikt spočívající v předražení ceny o 204 %. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 9 Af 3/2013-56, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 50.000 Kč za správní delikt spáchaný právnickou osobou spočívající v předražení ceny o 95 %. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014-51, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 70.000 Kč za správní delikt spočívající v předražení ceny o 207 %. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 5 Af 19/2012-42, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 37.000 Kč za správní delikt spočívající v předražení ceny o 25 %. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 70.000 Kč za správní delikt spáchaný právnickou osobou spočívající v předražení ceny o 172 %. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 3Af 24/2016 - 47, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 70.000 Kč za správní delikt spočívající v předražení ceny o 130 %. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, byla za přiměřenou shledána pokuta ve výši 70.000 Kč za správní delikt spočívající v předražení ceny o 272 %. Ohledně posledně uvedeného rozsudku je nutno dále konstatovat, že účastníkem řízení byl rovněž žalobce.

V nyní posuzovaném případě došlo k předražení o 143,75 %. Vzhledem k dosavadní judikatuře lze uloženou pokutu hodnotit jako spíše vyšší, avšak stále řádově odpovídající pokutám ukládaným v obdobných případech. Soud proto shledal, že výše uložené pokuty nevybočuje z mezí zákonné sazby a ve vztahu k žalobci z limitu správního uvážení, jehož korektivem je zásada přiměřenosti.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh na rozhodnutí soudu o upuštění od uložení pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Správní orgány obou stupňů výši pokuty náležitě zdůvodnily a se závěry, k nimž v tomto směru dospěly, se soud ztotožňuje. Vzhledem k okolnostem daného případu a též s přihlédnutím k maximální výši sankce, kterou je možné za tento typ správního deliktu podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pachateli uložit, nelze pokutu ve výši 70.000 Kč označit za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu proto nebylo vyhověno, aniž by tak soud prováděl v žalobě navržené doplňování dokazování k této otázce (daňové přiznání, výkaz zisků a ztrát, rozvaha).

Konečně se soud zabýval poslední námitkou žalobce, jež se týkala nedostatečného odůvodnění uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výrok o povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení odůvodnil odkazem na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení. Takové odůvodnění považuje soud za postačující. V souzené věci nemůže být pochyb o tom, že řízení o správním deliktu spočívajícím v porušení cenových předpisů bylo zahájeno z toho důvodu, že ze strany žalobce došlo

vytýkaným jednáním (předražením jízdného) k porušení povinnosti uložené zákonem o cenách ve spojení s nařízením o maximálních cenách. Byl to tedy nepochybně žalobce, kdo správní řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Soud tedy uvedenou námitku shledal za neopodstatněnou.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce souhlasil, aby soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil k výzvě soudu, zda souhlasí, aby soud rozhodl bez jednání, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasil.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.